

De fergeetsykte

'Der bistou!' riep Loes de Poes fan feren.

Bob ston foor syn hússy en waar soa in gedachten dat hij Loes niet ankommen hoorde. Kel keek hij derom om him hine.

Oei, Loes keek al 'n bitsy liik! sâg hij.

'Dou soust dochs bij mij komme?' Loes ston met 'n frôns op hur gesicht foor him.

Bob docht na. En doe wist-y 't weer. Dat waar waar ok. Hij had fanoffen na Loes toe sillen. Hij waar 't helendal fergeten. Wat stom fan him.

'Ik docht datst' meskien syk waarst?' saai Loes.

'Ni, sorry. Ik bin 't fergeten,' saai Bob sacht. "t Spyt my.'

Op dat stoit kwam Kreugel anfligen.

'Hoor ik der datstou dyn ôfspraak met Loes fergeten bist? Guster bistou dyn ôfspraak met mij ok fergeten. Wij souwen ommers tegaar te fissen.'

Bob kreeg d'r 'n kleur fan.

'Is 't echt waar? Bin ik die ôfspraak ok al fergeten? Wat ontsettend dom fan mij.'

'Meskien bist' dochs syk,' saai Loes, 'en hestou de fergeetsykte.'

'Bestaat die dan?' froeg Kreugel ferbaasd.

'Meskien is Bob wel de eerste die't deuze sykte het,' saai Loes, 'want Bob fergeet âns nooit wat!'

'Dat is waar,' saai Bob, 'maar ik foel my niet syk.'

'Motte wij na de dokter?' froeg Kreugel. 'Spring maar op myn rûg. Dan bistou d'r soa.'

'Maar dan krij ik 'n spoit of soksoawat. Dat wil ik niet,' piepte Bob kel. 'Ni, ik wil niet na de dokter hoor. Ni, echt niet. Bovenal foel ik my helendal niet syk.'

Hij docht even na. 'Ik fergeet blykber niet allenig myn ôfspraken, maar ok wer't ik myn spullen oprúm. Ik waar guster myn pet kwyt en nou kin ik myn knuffel Ingel, 't Ingeltsy, niet fine. Ok seek ik al dagen om myn mooiste boek. Ik begryp d'r helendal niks fan.'

'Dat is núvver,' saai Loes.

'Myn voetbâl bin ik ok al kwyt,' gong Bob jammerend deur. 'Ik bin soa fan slag fan dut alles... Ik blyf maar an 't soeken en prakkeseren. Ik fergeet derdeur myn ôfspraken met jim.'

Hij gong sitten en sloeg 'n paar poatsys foor syn gesicht. 'Sou ik dan echt de fergeetsykte hewwe?'

Wylst Bob ferdrietlik innander doken sat, flog Daatsy 't Kâtsy over. Se had 'n glîensterende êrmband in hur snavel.

'Ha Daatsy!' riep Loes. Maar se kreeg gyn antwoord, want Daatsy flog gau feerder.

Kreugel keek hur achteran. 'Hm, dat leken wel op de êrmband fan myn mim,' saai-y.

En doe begreep hij 't. Ok Loes sette groate ogen op.

'Bob!' saai Loes en skudde an Bob syn skouders. 'Bob, ik dink dat ik 't weet. Kom, wij sille even bij Daatsy lâns.'

'Ja, wij sille Daatsy even 'n besoeky bringe,' saai Kreugel.

Bob keek syn kammeraten ferbaasd an. 'Dinke jim dat Daatsy 't Kâtsy mij helpe kin?' froeg-y.

'Ik dink 't âl,' saai Loes.

Met hur drieën gongen se na Daatsy. Daatsy sat in hur nêst boven in 'e boom.

'Goeie Daatsy,' riep Kreugel.

Skrokken keek Daatsy over de rând.

'Nou... eh, ok goeie Kreugel.' Se keek nag wat beter en sâg doe ok de twee anderen onder bij de boom staan. 'En ok hallo Bob en Loes. Ik... 't Komt nou niet soa goed út. Ik sil... ik sil fort.' Se stamerde en had 'n rooie kleur op hur wangen.

'Ja, dat sil wel. Weer om nije spullen soeke, seker,' saai Loes.

Daatsy suchtte.

'Ik dink datstou Bob wat fertelle motst,' saai Kreugel, 'of sil ik even bij dy in dyn hússy kike?'

'Ni, ni!' riep Daatsy. 'Myn hússy is soa'n troep!'

'Of ferstopst' der dingen? Spullen die't niet fan dij binne?' froeg Loes.

Nou begreep Bob aindlik wat se hier deden.

'O Daatsy!' riep-y. 'Hestou myn lievelingsknuffel Ingel metnommen? En myn boek en myn prachtige pet? En meskien ok myn voetbâl?'

Daatsy kreeg tranen in hur ogen.

'En de êrmband fan myn mim,' saai Kreugel. 'Ik dink niet dat se dat leuk fine sil Daatsy.'

't Spyt my,' snikte Daatsy inenen. 'Ik bin soms soa gemeen. Ik begryp sels niet werom at ik dut doen. Maar jim hewwe sokke mooie dingen... En die wil ik dan ok.'

'Wat gemeen fan dij!' riep Loes. 'Die aarme Bob docht al dat hij de fergeetsykte had!'

Daatsy begon te jammeren: 'Ik sil alle spullen werom bringe. Bij elkeneen. Dat beloof ik. Ik fyn 't och soa slim fan mysels.'

Bob skudde syn koppy. Hij begreep aindlik werom at hij al syn ôfspraken fergat. Hij waar naamlik soa drok met 't soeken om syn spullen, dat hij an niks âns meer dinke kon.

'Hestou myn ring toefallig ok sien?' froeg Loes, 'want die bin ik al 'n heel hut kwyt.'

Daatsy knikte met 'n betraand gesicht. 'Sorry,' snikte se. 'Ik hew ok de pin fan Amoorn de Eekhoorn en de sonnebril fan Rain de Ain.'

'Elkeneen mot syn aigen spul werom krije Daatsy. En dou motst dyn ekskússes anbiede, ok bij elkeneen fan wiestou wat ôfpakt hest,' saai Loes.

'Astou 't weer doet,' saai Kreugel string, 'dan swaait d'r wat Daatsy, want dou bist gewoan an 't stelen weest!'

Daatsy keek op de drie frynden del. 'Ik sil 't nooit meer doen. Beloofd,' saai se. 'Om 't goed te maken, noad ik jim om fanaven bij mij komme te eten. Ik hew d'r echt spyt fan.'

'Dat likent my 'n goed plan. Want je hore fan 'n ander syn spullen ôf te bliven,' saai Loes.

Die aven doe't Bob in syn bêd laai, waar-y och soa wiis. Hij had syn búkky fol eten en 't belangrykste waar fansels: al syn mooie spullen waren werom. Met syn Ingeltsyknuffel in 'e êrms fiel hij met 'n glimlach in slaap.

En Daatsy? Die had hur lessy leerd. Se sou tena fan de spullen fan 'n ander ôfblive. At se weer sokke malle streken úthale sou, souwen hur frynden hur frynden niet meer weze wille. Want sêg nou sels, gyneen wil dochs 'n frynd die't stiekem spullen fan him ôfpakt?